

D ů v o d y:

Ze zjištění nižších soudů plyne, že žalovaným převodní poplatek 3.484 Kč nebyl předepsán, že žalovaní nebyli v té příčině osobními dlužníky, nýbrž že ručili za uvedený převodní poplatek, dokud byli vlastníky nemovitosti, jen věcně podle § 72 poplatkového zákona, kteréžto věcné ručení postihuje i žalobce jako nynější vlastníky nemovitosti, a že žalobci podle obsahu kupní smlouvy jsou oprávněni domáhati se na žalovaných, aby je zprostilí věcného ručení nemovitosti od žalovaných koupené za onen převodní poplatek. Za tohoto stavu věci dlužno přisvědčiti názoru odvolacího soudu, že je pochybená žalobní prosba, která ani důsledně neplyne ze žalobního přednesu, aby žalovaní byli odsouzeni zaplatiti uvedený převodní poplatek přímo u berního úřadu nebo složití jej do soudního deposita. Žalobci se k dolíčení správnosti svého stanoviska odvolávají na rozhodnutí čís. 4192 a 12914 Sb. n. s. Ta se však na souzený případ nehodí, neboť v obou tam souzených případech byli žalovaní povinni k zaplacení převodního poplatku podle § 68 č. 3 popl. zák., jsouce stranami právního jednání, které bylo podkladem vyměření převodního poplatku, kdežto v souzeném případě nebyli žalovaní stranami právního jednání (kupní smlouvy z 22. listopadu 1929 uzavřené mezi Marií F. jako kupitelkou a Kamilou K. a H. jako prodávajícími), z něhož byl převodní poplatek 3.484 Kč vyměřen Marii F., takže nebyli povinni řečený poplatek zaplatiti. Podle závazku stanoveného v kupní smlouvě ze dne 11. května 1932 byli žalobci oprávněni domáhati se na žalovaných, aby zprostilí prodanou nemovitost věcného ručení za převodní poplatek Marii F. vyměřený a dosud nezaplacený. V tom smyslu měla správně zníti i žalobní prosba. Žalobci nebyli oprávněni domáhati se na žalovaných přímého zaplacení převodního poplatku bernímu úřadu anebo jeho složení do soudního deposita, vždyť závazku odevzdati dům bez břemen mohou dostáti i jiným způsobem (vymožením propuštění domu z věcného ručení na základě poskytnutí záruky nebo poskytnutím jiné jistoty a pod.), zvláště když k vyrovnání tohoto převodního poplatku byl již berním úřadem zabaven nedoplatek kupní ceny 5.000 Kč, který má Marie F. k požadování od žalovaných, a berní úřad povolil jim k tomu cíli splátky po 250 Kč měsíčně, počínaje dnem 5. prosince 1934, takže možnost jiného způsobu odstranění věcného ručení není vyloučena a žalovaní jí nemohou právem býti zbaveni. Kdyby se žalobci byli domáhali rozsudku ve správném znění nahoře uvedeném, byl by rozsudek proveditelný a vykonatelný podle § 353 ex. ř., takže pochybnosti vyslovené v tom směru v dovolání nejsou důvodné (rozh. č. 2020, 10595 Sb. n. s.).

Čís. 15937.

Podle rozsudku, jímž bylo povinnému uloženo trpěti výkon služebnosti a zdržeti se bránění jejímu výkonu, nelze vésti exekuci k odstranění překážky, jež zavdala podnět k podání žaloby o uznání služebnosti, nebylo-li již v žalobě žádáno o odstranění oné překážky.

(Rozh. ze dne 18. března 1937, R I 153/37.)

Vymáhající věřitelé si proti nynějším povinným vymohli pravoplatný rozsudek, v němž bylo určeno, že jim jako vlastníkům domu č. p. 9 ve Š., zapsanému ve vložce č. 9 poz. knihy pro kat. území Š., přísluší služebnost chůze po cestě mezi stavením č. p. 9 a 8 podél kolny, náležící žalovaným, nyní povinným, a vedoucí na cestu č. kat. 2222/1, a dále v něm uloženo, že jsou povinni trpěti výkon řečené služebnosti a zdržeti se bránění jejímu výkonu do 14 dnů pod exekucí. Podle uvedeného rozsudku navrhli povolení exekuce k vymožení odstranění kamene složeného na pozemku č. kat. 32/1 ve Š., t. j. na cestě mezi stavením č. p. - a 8 podél kolny a povinným náležícího, a to tak, aby ve smyslu uvedeného rozsudku nebylo ve výkonu služebnosti chůze bráněno. Soud první stolice povolil navrženou exekuci. Rekursní soud zamítl exekuční návrh. **Důvody:** Na odstranění hromady kamení, kterou podle žaloby i exekučního návrhu nynější povinní dne 11. května 1936 složili na uvedenou cestu, nebylo žalováno a povinní nebyli též odsouzeni k odstranění uvedeného závadného stavu, nýbrž v rozsudku jest jim uložena jen povinnost zdržeti se bránění výkonu služebnosti chůze; tedy v budoucnosti nečiniti nic, co chůzi brání. Pro vymáhaný nárok — odstranění hromady kamení — nemají vymáhající věřitelé exekučního titulu, a neměl proto první soud exekuci povolit (§ 7 ex. ř.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle exekučního titulu byli povinní zavázáni trpěti výkon služebnosti a zdržeti se bránění jejího výkonu. Tento exekuční titul by podle svého obsahu opravňoval k exekučnímu zákroku, kdyby vymáhající věřitelé přednesli, že povinní po vzniku exekučního titulu provedli činy, z nichž plyne, že výkon služebnosti netrpí nebo že proti jejímu výkonu zakročili. Ponechali-li povinní na místě překážky, které byly vymáhajícím věřitelům podnětem k podání žaloby o uznání služebnosti, v této žalobě však nebylo za jich odstranění žádáno, nesměli povinní podle exekučního titulu brániti oprávněným ve výkonu služebnosti, nebyli však zavázáni k jakémukoli konání, neboť exekučním titulem nebylo jim uloženo plnění, nýbrž jen trpění vůči krokům vymáhajících věřitelů, směřujícím k výkonu jim přiznané služebnosti. Rekursní soud posoudil věc správně.

Čís. 15938.

Předpis § 865, první věty, obč. zák. platí i o procesní způsobilosti osob, jež z jakéhokoli důvodu nebyly zbaveny svéprávnosti, jež však pro duševní chorobu nejsou s to, aby si obstaraly samy po dobu choroby své záležitosti.

(Rozh. ze dne 18. března 1937, R I 233/37.)